

Kapitel § 37, som tilsvarende Bestemmelse for Fjordene. Det er da bekendt for os Alle, at der herfter blandt de Lærde er en meget forskjellig Anskuelse herom. Jeg vil indskyde den Bemærkning, at Naturhistorikerne vel ere lærde, men jeg tror, at de ikke ere komne ret vidt endnu i deres Kjendskab til det Liv, som leves i Havet til, at jeg kan sætte deres Kundskab op som Noget, man tør tro paa, naar den ikke støttes af praktisk Erfaring, og jeg mener da navnlig med de Lærde vore Fiskere, dem, der Nar ud og Nar ind under de forskjelligste Forhold bestjæftige sig med de Anliggender, som vi som Lægmand tale om. Der er stor Uenighed mellem dem angaaende det, som er Hovedknudepunktet i de af mig nævnte Kapitler 2 og 4. Det er som bekendt udtalt tydeligt nok og allerede ved den ifjor indgivne uaaadelige Mængde Adresser og en stor Række af Fiskerimøder er det erkjendt, at her staar Anskuelse mod Anskuelse, og hvor højt jeg end sætter den Diskussion, som jeg hørte i forrige Møde, og hvor tiltalende denne Diskussion end var mig, hvad Sagen i og for sig angaar, saa skal jeg dog ikke nægte, at jeg har hørt en ligesaa indgaaende Behandling af dette Hovedspørgsmaal fra selve de af mig nævnte Lærdes Side, som har tiltalt mig endnu mere, og jeg er da ved at høre Behandlingen her i Salen og navnlig udenfor om denne Sag kommen til det Resultat, at Lovforslaget ikke kan vedtages uforandret i de 2 Punkter med Hensyn til §§ 5 og 37, uden at vi krænke den hidtil bestaaende Ret til Brugen af Fiskerivedskaber, — som ere anvendte af en ikke ubetydelig Del af Fiskere —, i alt for væsentlig Grad, og formentlig ogsaa staae Hovedformalet for enhver Fiskerilovgivning, nemlig det, at saa Mange kunne leve af Fiskeri som muligt og faae saa meget Udbytte deraf som muligt, begge Dele tilfammen. Det er den ene Del af det Resultat, hvortil jeg er kommen, og den anden er den, at vi heller ikke efter min Opfattelse kunne lade de hidtil bestaaende Bestemmelser gjælde uforandrede, uden at vi komme til at krænke Hensyn, der maa tages med det af mig nævnte dobbelte Formaal for Liv. Her kommer jeg nu til at udtale et Omst, som jeg ikke synes som frem igaar, men som jeg ialfald særligt har haft Leilighed til at nære ved Behandlingen af denne Materie, nemlig et Omst, om, at det Lovarbejde, der nu foreligger for os, havde været ledfaget med omhyggeligere Oplysninger. Den meget ærede Indenrigsminister udtalte igaar, at han af de forskjellige Talere egentlig kun havde hørt det gamle Pro et contra med Hensyn til de af mig nævnte Fiskerivedskaber, Forbudet imod dem eller Tilladelsen til at bruge dem; men jeg skal sige til, at det heller ikke forekommer mig, at den meget ærede Minister for sit Standpunkt har med Hensyn til Forsvaret for Lovens Bestemmelser anført noget Nyt. Medens det imidlertid turde være temmeligt naturligt, at ærede Medlemmer,

der maatte allerede ifjor hver i sin Kreds havde dannet sig en Anskuelse om Sagen efter den Leilighed, de have havt til at samtale med de paa-gjældende Fagmænd paa Stedet, vare blevne ligesom fixerede paa det Standpunkt, hvor de da befandt sig, finder jeg det derimod ikke naturligt, at det Samme med Hensyn til Oplysningernes Indgaaenhed og Mængde burde have været Tilfældet med den meget ærede Minister. Jeg kan ikke skjønne rettere, end at det ærede Indenrigsministerium — denne Anse skal ikke være rettet personlig imod den nuværende Chef for Indenrigsministeriet, men imod Indenrigsministeriet i det Hele — har taget sig denne overordentlig vigtige Del af Sagen særdeles let. Det har nedfat en Kommission for nogle Nar siden, da vi trængte stærkt paa at faae ryddet op i disse Spørgsmaal, og det fik Penge bevilgede til denne Kommission. Jeg antager, at Kommissionen har arbejdet godt for de smaa Bølg, den har kostet, uden at jeg derfor skal udtale mig til den ene eller til den anden Side om dens Arbejdes Værdi i og for sig. Man har læst dens Kommissions Betænkning igennem, strøget lidt ud og sat en enkelt Linie til, og saa har man forelagt os et Udkast — Punktum. Dette er ikke noget Nyt, naar vi behandle saadanne Spørgsmaal fra Indenrigsministeriet, thi jeg tror, at dette med Hensyn til at være Spø, Handels- og Fiskeriministerium er meget magert udstyret med Sagskundskab. Hvad det imidlertid ikke har kunnet gjøre efter at have faaet Kommissionens Betænkning, naar Ministeriet vilde forelægge Lovforslaget ifjor, forekommer det mig imidlertid, og her kommer jeg nærmere til den meget ærede nuværende Indenrigsminister, at det nu kunde have søgt at indhente i det forløbne Nar. Ifjor er der næsten ikke et eneste Sted i Landet undtagen der er fremkommen Udtalelser om Forslagets forskjellig artede Bestemmelser med Angivelser for og imod og statistiske Data fra Fiskernes Side, som skulde begrunde eller modbevise de fremsatte Paastande, og hvad var da naturligere, end om det ærede Indenrigsministerium, der, som sagt, uden at have været saa meget som 300 Favne ude fra Land, har forelagt os Forslaget ifjor, nu havde søgt at indhente det Forsømte dels ved Hjælp af sine nuværende Embedsmænd, som det godt kunde paa-lægge Udskillingt i den Retning, og dels ved at søge en Bevilling, som det kunde benytte til at forstærke sig den Sagtyndighed, der her i Landet gives paa enkelte Omraader, til yderligere at søge enten modbevist eller konstateret de Paastande med Bilage, som vare fremsatte dels i Andragender og dels mundtlig paa Fiskerimøder i forskjellige Egne, saaledes at vi kunde have set Ministeriets Behandling og Bedømmelse af alt dette fra Grunden af. Det er jo muligt, at den meget ærede Indenrigsminister har alt dette hjemme i sit Gjeme — jeg veed det ikke — men jeg siger for mit